

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
СВЕТОВЕН ШАМПИОН
ФАНТАЗИЯ В ПРОЗА

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

*На нашия конгрес имаше оживени
дискусии. В заключителните си думи ПЖР-ът
нарече опонентите си тъпаци...*

Из писмо на рабкор
2244

Залата дишаше, всяка душа се беше напрегнала като струна. Участъковият конгрес вървеше с пълна пара. На подиума беше застанал пълномощникът на железопътния район и пееше като славей в горичката напролет:

— Скъпи другари! В заключение на краткия си четиричасов доклад трябва да кажа с ръка на сърцето... — пежеерът притисна ръка към жилетката и направи с гласа си рулада — ... че на нашия участък работата е изпълнена... сто и петнайсет на сто!

— Охо! — каза нечий бас на балкона.

— Предполагам... — в гърлото на пежеера прозвучаха трели, — че излагане на мнения по доклада не може да има. И защо, наистина, да се излагаме напразно? Аз свърших!

— Бис! — обади се гласът от балкона и залата веднага взе да се секне и да кашля.

— Има ли желаещи да се изкажат по доклада? — попита с учтив глас председателят.

— Аз! Аз! Аз! Аз! Аз! Аз! Аз! Аз! Аз! Аз!

— Прощавайте, ама не всички заедно, другари... Зайчаков?... Така! Пельонкин?... Ей сега, секундичка, ще запишем всички, само минутка!...

— Аз! Аз! Аз! Аз! Аз! Аз! Аз! Аз! Аз!

— Охо — изрече с приятна усмивка председателят, — работата кипи, както се казва. Чудесно, чудесно. Още някой да желае?

— И мен запиши — Карнаухов!

— Всички ще запишем!

— Това какво значи?... Желаят по повод на доклада ми да разговарят, така ли? — попита пежеерът и присви докачено устни.

— Така изглежда — отговори председателят.

— Ин-те-рес-но. Мно-го, много ми е интересно какво ли могат да изрекат — каза, вече рак червен, пежеерът, — ужасно ми е любопитно.

— Давам думата на другаря Зайчиков — продължи с ангелска усмивка председателят.

— Изкажи се, Зайчиков — поощри басът.

— Аз ето какво исках да кажа — започна смелчагата Зайчиков, — как тъй вагоните с баластрата пристигнаха замразени? С каква цел? — От ален пежеерът стана лилав. — Ораторът рече на цели сто и петнайсет на сто, пък то такава баластра изобщо не може да се разтоварва!

— Свършихте ли? — попита председателят, доволен от оживлението.

— Какво има да свършвам? Бе ние тая баластра със зъби ли ще я гризем?...

— Бис, Зайчиков, бис! — каза басът.

— Вие на всеки оратор поотделно ли ще желаете да възразите или на всички наведнъж? — попита председателят.

— Поотделно — отговори със зловеща усмивка пежеерът, — на всеки поотделно, хе-хе-хе, ще му кажа.

Той се изкашля, залата притихна.

— Преди да отговорим на въпроса защо баластрата е замразена, нека си зададем въпроса какво представлява Зайчиков? — каза замислено пежеерът.

— Интересно — подкрепи го басът.

— Зайчиков е известен на целия участък тъпак — заяви гръмко пежеерът и залата изохка.

— Разпиши се, Зайчиков, че си го получи — каза басът.

— Тоест как така? — попита Зайчиков, а председателят, който знае защо, изсвири със звънчето нещо като трети звънец преди потеглянето на влак, с което подчерта изказването на пежеера.

— Може би ще обясните думите си? — осведоми се с бледосин глас председателят.

— С наслада — отговори пежеерът, — ами аз да не завеждам случайно небесната канцелария? Да не би аз да съм пратил студ на участъка? Излишно е, следователно, да ми задавате глупави въпроси.

— Отлично възразено — отбеляза басът, — Зайчиков, жив ли си?

— Давам думата на следващия оратор, на Пелънкин — извика председателят и смутено се усмихна.

— По каква причина не ни дадоха ръкавици? Ние тая баластра с голи ръце ли ще я разтоварваме? Край. Нека ми отговори.

— Коварен въпрос — прозвуча басът.

— Имате думата за отговор — каза председателят.

— През моите четирийсет години съм срещал много магарета — започна пежеерът...

— Вечер на спомените — отбеляза басът.

— ... но такова като предшестващия оратор, доколкото си спомням, не съм срещал. Така де, аз да не съм „Московска шивачка“? Или магазин за ръкавици на Петровка? Или Пелънкин смята, може би, че притежавам фабрика? Или — че мога да ги родя тия ръкавици? Не! Аз не мога да ги родя!

— Завързана работа — обади се басът.

— Следователно той какво се е лепнал за мен? На мен работата ми беше да напиша — и аз написах. И край.

— На Пелънкин с оглавник му надви — отбеляза басът.

— Давам думата на следващия оратор.

— Едно не е ясно — започна следващият оратор, — за тия сто и петнайсет процента... Доколкото ни учи аритметиката, а също и други науки, всеки предмет може да има само сто процента, та нека обясни ние как сме се преработили сто и петнайсет на сто, нека обясни.

— Честна дума, по-интересно е от борба в цирка — чу се женски глас.

— Поясно хвърляне — обясни басът.

Всички погледи се втренчиха в пежеера.

— С удоволствие бих го обяснил на жадуващия оратор — заговори изтежко пежеерът, — ако той не правеше впечатление на очевидно увреден човек. Има ли смисъл да обяснявам на увреден? Ако съдя по това колко тъпо ме гледа, той обясненията ми няма да разбере!

— Той трябва да бъде настанен в колония за увредени — обади се басът, който обичаше да насъсква борците един срещу друг.

— Точно така, другарю! — потвърди пежеерът. — Наистина, ако дадена работа се изпълни докрай, тази работа ще е свършена сто на сто. Така ли е? Но ако свършим освен това още нещо, ще се добавят допълнителни проценти, нали така? Прав съм, нали?

— Абсолюман! — потвърди басът.

— Та ето, ние значи, освен полагащите ни се сто процента, сме изработили и отгоре! Това задоволява ли ви, уважаеми сър? — попита пежеерът увредения оратор.

— Бе защо ще питате увреден човек? — обади се басът. — Ти с него изобщо не разговаряй, ти мен питай. Мен дали ме задоволява!

— Следващият оратор е Фиусов — покани го председателят.

— Не, не искам — обади се Фиусов.

— Защо? — попита председателят.

— Ами ей тъй, нещо не ми се ще — отговори Фиусов, — отказвам се.

— Момче, шубето ли те хвана?! — попита вездесъщият бас.

— Хванало го е! — потвърди залата.

— Е, тогава Каблуков!

— Отказвам се!

— Пелагеев!

— Не. Не ща.

— И аз не искам! И аз! И аз! И аз! И аз! И аз! И аз!

— Списъкът на ораторите е изчерпан — заяви унило председателят, недоволен от отслабналото оживление. — Значи никой не желае да възразява?

— Никой! — отговори залата.

— Браво, бис! — гръмна басът от балкона. Пежеер, поздравявам те. До един ги тушира. Ти си световен шампион!

— Състезанието по борба завърши — отбеляза председателят, — искам да кажа... закривам заседанието!

И заседанието шумно бе закрито.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.